

Efter Romeo

Af Lise Vigsø

Talisker er efter Romeo. Det er 10 andre jævnaldrende katte også, så Romeo har i alt 11 efterkommere indtil nu. Ikke nogen imponerende statistik sammenlignet med så mange andre, men med to kuld i Danmark, et i Tyskland og et i Sverige har han dog givet sin genetiske stafet videre til kommende generationer. Det er vigtigt, at de unge hanner får lov til at lave et kuld eller to inden kastrationen, så jeg er tilfreds med Romeos indsats på det område.

Talisker er den eneste af de 11, som jeg virkelig kender, for han bor her hos mig på den lille djævlø og lever sit liv som et inkarneret svensk parringsgebyr. Jeg var længe i tvivl, om jeg ville have ham eller en pose svenske kroner, for han var sådan en lille forpjusket magring på de fotos, der tilflød mig fra opdrætteren. Hun frarådede mig i øvrigt at tage ham, for hun vidste, at jeg var interesseret i at udstille, og efter hendes mening var han ikke pæn nok. Hmmm!! Men jeg ville så gerne have en killing efter Romeo. Allerhelst skulle det have været en hun, men det var ikke muligt – det var Talisker eller ingen. Og da den svenske krone alligevel ikke var i særlig høj kurs, valgte jeg katten.

Jeg hentede ham og faldt med det samme for den lille sribede chokoladekaramel med de store ører, det charmerende fipskæg og den insiste-

Romeo og Rose, fra før verden gik af lave

Talisker og Romeo

rende spinden. Hjemme gled han ubesværet ind i flokken, og Romeo accepterede ham fra første øjeblik og har lige siden omfattet ham med rørende faderkærlighed. Talisker kan lide alle, og alle kan lide ham.

Og således levede de lykkeligt.

Næ – hov! Så enkelt var det nu alligevel ikke!

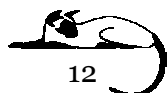
Der er begivenheder i livet, som er så skelsættende, at det er naturligt at tale om *før* og *efter*. Sådan er det

med Romeos indtog i mit kattehold. Da jeg købte ham, vidste jeg ikke, at jeg trådte ind i et minefelt, men det gjorde jeg. Og det fik helt uventede konsekvenser. Det startede meget sødt med den lille Romeo, der vred sig af kælen-skab både hjemme og på udstillinger. Han var let at håndtere og lod sig villigt befamle

og fetere af dommere og andet godtfolk og åbnede dermed døren til flere spændende parringsaftaler og kontakter. Som killing og ungdyr forsørgede han i lang tid resten af familien med de mange foderpræmier, han hjembragte. Min katteflokk lå kind mod kind, og det var en yndig tid.

De første truende skyer viste sig, da han blev voksen, og de indforskrevne damer begyndte at dukke op. Det var signalet til, at Romeo åbenbarede sider af sin karakter, som gjorde hans sociale samvær med de andre katte i huset kompliceret. Han opkastede sig til selvhersker og krævede sin ret i stort som i småt, og det stod ikke til diskussion, at det var *hans* mening, der gjaldt. Sådan kan sameksistens jo ikke fungere, og de andre katte var da heller ikke indstillet på at acceptere denne nye modus vivendi uden modstand. Min før så harmoniske flokk begyndte at knage i sammenføjningerne.

Jeg har haft flere fertile hanner, så jeg var ikke uforberedt på, at der kunne blive skumlet og småhvæset lidt, men at der opstod så megen ballade, at mit hjem blev omdannet til en slagmark, kom fuldstændig bag på mig. Min havanakastrat fik granatchok og

Det sker, at Lurifax og Romeo glemmer, at de ikke er perlevenner

lå rystende af angst under sofaen, når han da ikke lige tømte sin blære på helt ureglementerede steder. Brunne og hvide hårtotter i ufredelige bunker kunne spottes rundt omkring. Jeg var chokeret og søgte råd her og der, men midt i det hele åbenbarede der sig pludselig den mulighed, at han kunne få et nyt hjem. Han blev tilbudt bofællesskab med en enlig kastrat, hvor han heldigvis hurtigt faldt til og blev sig selv – en rar og venlig kat, som jeg holdt meget af. Jeg har aldrig brudt mig om at omplacere katte, men jeg blev nødt til at revurdere min holdning, for det var uden tvivl den bedste løsning, om end den kostede spandevist af tårer. Samvittighedskvaler og følelsen af at have svigtet gjorde min fjerdragt så våd og tung, at

den slæbte efter mig i lang tid.

Der var flere damer på vej, og Romeos selvfølelse voksede. Et ulmende fjendskab mellem min unge russerkastrat og Romeo voksede også og brød ud i lys lue, da de pludselig kom op at slås. Siden kunne de ikke være i samme rum, og jeg lod opsætte en netdør midt i huset, så de kunne holdes adskilt. Situationen var uholdbar, for de sad på hver sin side og lurede på den mindste lejlighed til at slås videre. I min fortvivlelse ringede jeg til en veninde, om hvis datter jeg vidste, at hun *elsker* russian blue. Og som en gave fra himlen ville hun og hendes mand og deres to drenge med kyshånd modtage min lille elskede russer. Mere kval og flere tårer, men

Cherubino og Romeo har taget godt imod lille Talisker

jeg så ingen anden udvej. Og han har fået et *super* hjem, hvor han er højt værdsat.

Den værste krigsrøg lagde sig. Romeo blev kastreret, og tilbage var foruden ham tre andre kastrater: Cherubino (siameser), Rose (orientaler) og Lurifax (russer). Der er i dag nogenlunde borgfred, selv om Rose og Romeo ikke kan fordrage hinanden. Lidt sur skumlen ses, et enkelt hvæs høres, men ellers er der en generel affinden sig med hinanden, af og til endda kind mod kind. Heldigvis er alle meget kælnede, og de spinder henrykt ved tiltale. Ved høje uventede lyde kan de godt se sig spørgende omkring. Sådan blev min flok. Og så er der jo den lille solstråle, Talisker. En vidunderlig gave fra Romeo.

På det menneskelige plan har Romeo været den udløsende faktor til et smerteligt brud, som har været meget svært at tackle, ikke mindst fordi jeg i høj grad lider af freudiansk separationsangst. Imidlertid – når en dør smækkes i for næsen af en, kan Vorherre i sin godhed finde på at åbne et vindue på klem. Og således oplever jeg et par nye venskaber forsigtigt spire frem, mens gamle konsolideres.

Tiden efter – og med – Romeo har naturligt givet anledning til megen eftertanke. Oplevelsen af ufredelige tilstande og tab har uundgåeligt åbnet for spørgsmålet om, hvad jeg kunne have gjort anderledes. At jeg kunne have ladet være med at købe katten, er ikke et tilfredsstillende svar, for jeg vidste jo dengang ikke, hvad der mere var i sækken. At jeg uden tvivl lod ham være fertil for længe er helt sikkert, og det får konsekvenser for Talisker: En enkelt parring eller to, så er han klar til klasse 10!

Min mor og jeg sad en sen aften og spillede kort. Kattene sad rundt omkring som dødsige tilskuere. Da det var min tur til at blande, spurgte hun pludselig: "Hvis du havde vidst alt det bøvl, du ville få ved at tage den kat, havde du så gjort det alligevel?" Sådan kan man ikke spørge, det giver ingen mening, tænkte jeg og svarede alligevel højt: "**Ja!**" Og tilføjede: "Nu er jeg klar til at spille videre."

- og efter at Talisker er flyttet ind, er det hele blevet lidt sjovere igen!